

jo i og for sig en af de mest rationelle Forbrugsskatter overhovedet, og i saa Fald er det af endnu større Betydning, at man i Forvejen har skaaet dette fra.

Selvfølgelig kan man ikke gøre dette uden at give disse Mennesker Erstatning, men det vil kun dreje sig om saa smaa Beløb som nogle faa hundrede Kroner een Gang for alle til hver, og den Sum er efter min Mening overkommelig. Det stemmer formodentlig ikke med den højtærede Finansministers Naturel at gaa saa radikalt til Værks, men jeg mener, at et Onde som dette — og saaledes maa den højtærede Finansminister jo fra sit Synspunkt betragte det — kan det ikke nytte at søge at kurere ved halvlunkne Omslag, og saaledes vil omtrent denne Skat virke. Man maa hellere som overfor en Byld straks bruge Kniven og se at faa Bydemor ud. Jeg vil anse det for mest rationelt at gaa til Forbud straks og give de Mennesker Erstatning een Gang for alle og saa være færdig med den Sag. Vil man ikke det, forekommer det mig overhovedet meget betænkeligt at gaa den Vej, dette Forslag anviser, baade for de principielle Konsekvensers Skyld, og fordi det overhovedet er betænkeligt, at Staten beskæftiger sig med denne ringe Sag, navnlig i et vanskeligt og vigtigt Øjeblik som det nærværende. Den bør kunne være saa op-
højet at behandle en Sag, hvis Omfang er saa ubetydeligt som dennes, *en bagatelle*.

Dinesen: Det forholder sig rigtigt, hvad den højtærede Finansminister bemærkede forleden, at jeg har rettet en Henvendelse til ham om det Spørgsmaal, som her er til første Behandling. Jeg har haft min Opmærksomhed rettet paa det Spørgsmaal til enhver Tid, naar vi have drøftet Toldlovsforslag, i hvilke Drøftelser jeg nu har taget Del siden 1871, idet jeg har haft det Syn paa Forholdene, at naar man vilde opnaa en forøget Statsindtægt ved en Tobaksafgift, kunde man ikke komme udenom en Beskatning af den indenlandske Tobaksdyrkning under en eller anden Form, og det var mig for saa vidt en Tilfredsstillelse, da den ærede Ordfører udtalte, at det efter hans Mening havde været rigtigt, om man havde ordnet dette Forhold ved Toldloven af 1908. Jeg skal for øvrigt indskyde — det er noget, som ellers ikke kommer denne Forhandling videre ved —, at jeg fortryder, at jeg stemte for Toldloven af 1908, men jeg vil saa i samme Aandedræt tilføje, at det ogsaa gælder for mit Vedkommende, at det er

let at være klog bag efter, thi saa klog, at jeg var paa det rene med, at jeg burde have stemt mod Toldloven, blev jeg først den 8. September 1908 som Følge af, hvad der den Dag passerede paa Raad- og Domhuset!

Jeg har altsaa til enhver Tid haft den Mening, at naar vi skulde have en betydelig Tobakstold, kunde vi ikke undgaa en Beskatning af indenlandsk Tobak, og da Forhandlingerne i 1908 vare naaede saa vidt, at der var Udsigt til, at det ikke kunde forhindres, at Toldloven gik igennem — saaledes ønsker jeg helst at udtrykke mig —, henvendte jeg mig til daværende Finansminister Lassen og drøftede dette Spørgsmaal med ham. Han erkendte, at det maatte tages op, men vilde helst være fri for det ved denne Lejlighed. Jeg henvendte mig ogsaa til den efter hans Død en kort Tid fungerende Finansminister, der ikke mente, at det var nødvendigt at tage fat paa dette Spørgsmaal. Jeg tror, Situationen har vist, at det vilde have været rigtigt, om man havde ordnet dette Forhold allerede den Gang. Thi der var ingen Mening i at lade det blive bestaaende, naar vi forhøjede Tobakstolden saa betydeligt, som Tilfældet blev, med det Maal for Øje at skaffe en betydelig Indtægt for Statskassen. Men ere vi end komne noget bag efter, er det vel rigtigt at tage fat nu.

Jeg kan ikke som den sidste ærede Taler betragte dette Spørgsmaal *en bagatelle*. Jeg mener, at det er et vigtigt Spørgsmaal, og jeg har ved, saa godt jeg har kunnet, at følge med, navnlig i Løbet af sidste Sommer, faaet den Overbevisning, at Tobaksdyrkingen her i Landet, hvis Forholdene ikke forandres, vil stige overordentlig. De Forberedelser, der træffes hist og her, ogsaa udenfor Middelfart- og Fredericia-Egnene, ere ret omfattende. Det er ikke, som det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) sagde, lutter Smaafolk, der forberede sig paa at beskæftige sig med denne Dyrkning, det er ogsaa baade Gaardmænd og Proprietærer, maaske ikke mindst de sidste. Derfor tror jeg ikke, vi kunne lade denne Sag ligge. Den maa tages op — det har Regeringen Ret i —, ellers kan Tabet blive alt for stort for Statskassen, og Hensigten med den Skat paa Tobak, vi indførte for to, tre Aar siden, naas ikke. Jeg ved meget vel, at de paagældende Jordbrugere kunne beklage sig over, at vi derved ramme dem, men vi træffe jo saa ofte en Ordning, der gaar ud over de enkelte. Her